

Karácsonyi koncert

Ruha István Szegeden

A világ legrangosabb pádiainak állandó vendégét, *Ruha István* romániai hegedűművészt ismét Szegeden köszönheti a közönség. Pár nappal itteni tartózkodása alatt meghallgatja a szegedi zeneművészeti főiskolásokkal és közreműködik a főiskola, valamint a Móra Ferenc Múzeum karácsonyi koncertjén.

Az ünnepi hangverseny holnap, hétfőn este fél 8 óra

Lakáskultúra

Azok a lakások igazán barátságosak, amelyek első sorban lakóik életét, kényelmét szolgálják, beleértve persze azon törekvésüket, hogy kellemes órákat tölthessenek együtt a vendégeikkel — olvashatják a kéthavonta megjelenő színes folyóirat, a Lakáskultúra vásárlói, előfizetői az idei utolsó szám egyik, az ünnepi vendéglátásról szóló cikkében. E gondolathoz köthet a lakberendezési tanácsokkal is bőven szolgáló lap majd minden cikke.

Egyebek között egy egy-

kor kezdődik a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola Lenin körüli épületének nagyszobájában. A világhírű előadó művész, Ruha István a főiskola vonószekere kíséretében, *Weninger Richárd* vezényletével. A műsor: *Bach*: E-dúr hegedűverseny; *Tartini-Kreisler*: Variációk egy Corelli témára; *Vivaldi*: Tél. A szünet után *Csajkovszkij* vonószereit adja elő a főiskolai zenekar.

ni ötletekkel és ízléssel be rendezett padlásteri kislakást, egy lakberendező otthonát, a galériaépítés egy szellemes megoldását mutatja be a most megjelent lap. Képes válogatást ad az idei BNV újdonságaiból, amelyek egy része már kapható is az üzletekben. Tanácsok a barátságosnak, „személyesnek” az Otthon '83 kiállításából és a külföldi szaklapokból, ismerkedés a biedermeier stílussal és az egy éve alakult Bútorker Vállalat törekvéseivel — íme, a legfrissebb Lakáskultúra „étlapja”.

Egy szegedi Szolnokon

Szolnok nem tartozik a legpatinásabb, idegeneknek messze földről vonzó sajátosságoktól hemzsgő magyar városok sorába, azt pedig végképp nem mondaná senki, hogy a Tisza-parti másik város északi megyeszékhely-szomszédunk diákváros. Nehezen is veszi be a köztudatba magát ez utóbbi, amit pedig a szolnokiak nagyon szeretnének, s hosszú „küzdélem” áll amögött, hogy a sokáig egyetlen katonai felsőoktatási intézménye mellé egy polgári is a magukénak mondhasanak. Ahogy az anekdota mondja, ha kicsi is vagy... de csak az enyém vagy — végre hat évvel ezelőtt lett, igaz, csak egy kihelyezett, s igaz, csak egy levelező tagozatos, de mégiscsak felkerült a tábla *Kereskedelmi és Vendéglátóipari Főiskola*. Az élet azóta nem állt meg, a fejlődés eredménye, hogy három év múlva megindult a nappali tagozatos képzés, és az idén már kereskedelmi és vendéglátóipari felsőfokú képzettségű szakembereket bocsáthatott szárnyára a fiatal iskola.

adottság kell. Hogy bennem mennyi van, majd kiderül. — *A főiskolai tanulmányokra céloz?* — Nem. A gyakorlatra. — *Ezt hogyan képzeled el?* — Úgy, hogy ha végzek, visszamegyek Szegedre. Néhány évig mindenképpen a hálózatban szeretnék dolgozni. — *Vagyis az üzletekben, a vendők közt?* — Természetesen, hiszen most mindegy, hogy milyen beosztásban — de biztos vagyok benne, hogy a közvetlen tapasztalat nélkül az ember íróasztal mellett, magassabb beosztásban sem tud úgy dönteni. Egyszerűen szeretnék mindent megismerni, ami hozzátartozik a kereskedelmi tevékenységhez. Szeretnék eljutni odáig, hogy beszélhassak, szavam lehessen abban, hogy minél jobban megkövetelhessek mindenkintől: annak szellemében dolgozzon, hogy a kereskedelem szolgálatát, hogy nem kényszerből vannak itt az emberek. — *Mint vásárló, hogyan látja ezt?* — Úgy, hogy sajnos még sok flegma, nemtörődöm kereskedő is van. Ez engem idegesít. És kit ne idegesítené az olyan, mint ami nemrégiben velem történt a szolnoki Skála áruházban, hogy a kifizetett hot-dogot ív adta oda az eladó: Na, ne. — *A rossz tapasztalat is tapasztalat.* — Na persze, így nem szabad csinálni. Egyébként rajt most megpróbáltuk másként. Üzlet az üzletben jelzővel önálló egységeket alakítottunk. Közülünk voltak az eladók, az üzletvezetők is, önálló árukészletünk volt, és „élesben” gyakoroltuk a kereskedői munkát. Mi például azt kértük, hogy ne itt a városban dolgozzunk. Abonyban, a művelődési házban „nyitottunk boltot”. Jól sikerült. — *Szép tervek, de biztos-e hogy Szegeden válnak valóra?* — Biztos, hiszen társadalmi szerződés van az Elitkerrel. Oda megyek vissza. — *Az új főiskola második végzős évfolyamába jár. Hogyan érzi magát fiatal főiskola „öreg diákjaként”?* — Jó, hogy van Szolnokon főiskola, hogy közelebb van Szegedhez, és egy újabb kaput nyitott a jelentkezőknek, akik elsősorban a környező megyékből jöttek, de még itt nem érezzük igazán, hogy „hozzátartozói” vagyunk a városnak.

Igazán nem a poén kedvéért, de csak megjegyzem, mert hát lehet-e nem észrevenni egy fiatal ember úján csillogó „friss” karikagyűrűt — a menyasszonya is kereskedő. Szegeden.

— *Mitől ez a vonalom a kereskedői pályára írt?* — Most mondhatnám még egyszer, hogy a családból, de az az igazság, hogy engem személy szerint az vonz, hogy a kereskedelemben emberekkel kell foglalkozni... — *Nem árukkal?* — Az áruk is emberekért vannak. Szóval, ami tetszik nekem ezen a pályán, az a mozgalmasság. Márpedig meggyőződésem, hogy ahhoz, hogy az ember szerezze ezt a fajta mozgalmasságot,

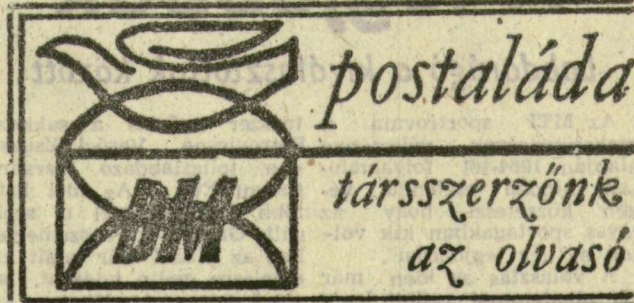
adottság kell. Hogy bennem mennyi van, majd kiderül. — *A főiskolai tanulmányokra céloz?* — Nem. A gyakorlatra. — *Ezt hogyan képzeled el?* — Úgy, hogy ha végzek, visszamegyek Szegedre. Néhány évig mindenképpen a hálózatban szeretnék dolgozni. — *Vagyis az üzletekben, a vendők közt?* — Természetesen, hiszen most mindegy, hogy milyen beosztásban — de biztos vagyok benne, hogy a közvetlen tapasztalat nélkül az ember íróasztal mellett, magassabb beosztásban sem tud úgy dönteni. Egyszerűen szeretnék mindent megismerni, ami hozzátartozik a kereskedelmi tevékenységhez. Szeretnék eljutni odáig, hogy beszélhassak, szavam lehessen abban, hogy minél jobban megkövetelhessek mindenkintől: annak szellemében dolgozzon, hogy a kereskedelem szolgálatát, hogy nem kényszerből vannak itt az emberek. — *Mint vásárló, hogyan látja ezt?* — Úgy, hogy sajnos még sok flegma, nemtörődöm kereskedő is van. Ez engem idegesít. És kit ne idegesítené az olyan, mint ami nemrégiben velem történt a szolnoki Skála áruházban, hogy a kifizetett hot-dogot ív adta oda az eladó: Na, ne. — *A rossz tapasztalat is tapasztalat.* — Na persze, így nem szabad csinálni. Egyébként rajt most megpróbáltuk másként. Üzlet az üzletben jelzővel önálló egységeket alakítottunk. Közülünk voltak az eladók, az üzletvezetők is, önálló árukészletünk volt, és „élesben” gyakoroltuk a kereskedői munkát. Mi például azt kértük, hogy ne itt a városban dolgozzunk. Abonyban, a művelődési házban „nyitottunk boltot”. Jól sikerült. — *Szép tervek, de biztos-e hogy Szegeden válnak valóra?* — Biztos, hiszen társadalmi szerződés van az Elitkerrel. Oda megyek vissza. — *Az új főiskola második végzős évfolyamába jár. Hogyan érzi magát fiatal főiskola „öreg diákjaként”?* — Jó, hogy van Szolnokon főiskola, hogy közelebb van Szegedhez, és egy újabb kaput nyitott a jelentkezőknek, akik elsősorban a környező megyékből jöttek, de még itt nem érezzük igazán, hogy „hozzátartozói” vagyunk a városnak.

Igazán nem a poén kedvéért, de csak megjegyzem, mert hát lehet-e nem észrevenni egy fiatal ember úján csillogó „friss” karikagyűrűt — a menyasszonya is kereskedő. Szegeden.

— *Mitől ez a vonalom a kereskedői pályára írt?* — Most mondhatnám még egyszer, hogy a családból, de az az igazság, hogy engem személy szerint az vonz, hogy a kereskedelemben emberekkel kell foglalkozni... — *Nem árukkal?* — Az áruk is emberekért vannak. Szóval, ami tetszik nekem ezen a pályán, az a mozgalmasság. Márpedig meggyőződésem, hogy ahhoz, hogy az ember szerezze ezt a fajta mozgalmasságot,

adottság kell. Hogy bennem mennyi van, majd kiderül. — *A főiskolai tanulmányokra céloz?* — Nem. A gyakorlatra. — *Ezt hogyan képzeled el?* — Úgy, hogy ha végzek, visszamegyek Szegedre. Néhány évig mindenképpen a hálózatban szeretnék dolgozni. — *Vagyis az üzletekben, a vendők közt?* — Természetesen, hiszen most mindegy, hogy milyen beosztásban — de biztos vagyok benne, hogy a közvetlen tapasztalat nélkül az ember íróasztal mellett, magassabb beosztásban sem tud úgy dönteni. Egyszerűen szeretnék mindent megismerni, ami hozzátartozik a kereskedelmi tevékenységhez. Szeretnék eljutni odáig, hogy beszélhassak, szavam lehessen abban, hogy minél jobban megkövetelhessek mindenkintől: annak szellemében dolgozzon, hogy a kereskedelem szolgálatát, hogy nem kényszerből vannak itt az emberek. — *Mint vásárló, hogyan látja ezt?* — Úgy, hogy sajnos még sok flegma, nemtörődöm kereskedő is van. Ez engem idegesít. És kit ne idegesítené az olyan, mint ami nemrégiben velem történt a szolnoki Skála áruházban, hogy a kifizetett hot-dogot ív adta oda az eladó: Na, ne. — *A rossz tapasztalat is tapasztalat.* — Na persze, így nem szabad csinálni. Egyébként rajt most megpróbáltuk másként. Üzlet az üzletben jelzővel önálló egységeket alakítottunk. Közülünk voltak az eladók, az üzletvezetők is, önálló árukészletünk volt, és „élesben” gyakoroltuk a kereskedői munkát. Mi például azt kértük, hogy ne itt a városban dolgozzunk. Abonyban, a művelődési házban „nyitottunk boltot”. Jól sikerült. — *Szép tervek, de biztos-e hogy Szegeden válnak valóra?* — Biztos, hiszen társadalmi szerződés van az Elitkerrel. Oda megyek vissza. — *Az új főiskola második végzős évfolyamába jár. Hogyan érzi magát fiatal főiskola „öreg diákjaként”?* — Jó, hogy van Szolnokon főiskola, hogy közelebb van Szegedhez, és egy újabb kaput nyitott a jelentkezőknek, akik elsősorban a környező megyékből jöttek, de még itt nem érezzük igazán, hogy „hozzátartozói” vagyunk a városnak.

Higgye el a kedves olvasó, örülünk a hangulatosan, jó érzékkel — s ha ez a kettő találkozik —, szellemesen megírt leveleknek, szívünk szerint ilyenekkel raknánk tele a postaládát. Ez volt az ügyeletes szerkesztő első gondolata, amikor elolvasta S. T. (Csongrádi sugárút 114.) sorait, ám hogy mégsem üdvözölhetjük „teljes művét” társszerzőink írásai között, annak oka hogy meglepő ellentmondást érzett a vidám hangvételű sorok és a benne leírt tartalom között. Orvosi felülvizsgálatról ad hírt, s az ember azt gondolná, itt valami fonákra hívja fel a figyelmet, amit viszont ő annak érez, messze nem az, s marad, hogy saját, valódi betegségén élcelődik. Azt hiszem érthető, hogy ezek után azt mondjuk, a jó stí-

lus még nem minden. Valójában ez az egészségügyi osztályra tartozna, ha lenne rajta kivizsgálóval. Két levelet viszont átküldünk az illetékesekhez; az említett osztályra, lévén, hogy több lehetőségét látjuk így a megoldásnak. Karakas Sándorné és Majoros Mária leveléről van szó.

Ez is öröm

Barna Mihályné szegedi olvasónk százak nevében a következő levelet: „Evek hosszú sora óta nagy ívben elkerültük a 83-as számú zöldség-gyümölcs boltot a Szivárvány kiterőnél. Sajnos nagyon sok panasza van az udvariatlan kereskedőkre, ami lassan sablonossá válik. Hol is vannak az igazi kereskedők? Nos, ebben az üzletben is egy olyan eladó dolgozott, akihez senki nem ment be szívesen vásárolni, csak ha nagyon muszáj volt. Két hete megtört a jég. Nagyon kellemes fiatal hölgy került

az üzletbe: Molnárné Papdi Agnes. Igazi kereskedő, nagyon örülünk, főleg mi, idősek, akiknek nem mindegy, hány kilométert teszünk meg betegen, mire a főzéshez bevásárolunk. Bővült az árukészlet az üzletben, és jó érzéssel nyitunk be, ahol mosolygós eladónő szívesen fogad minket, udvariasan kiszolgál, és még szót is vált a vevőkkel. Nekünk ez egy nagy siker, amire évek óta várunk. Ennél kellemesebb karácsonyi ünnepeket senki nem tehet meg a jég. Nagyon kellemes fiatal hölgy került

Postadicsérő

Sietve közlöm, eddig sem rajtuk múlt, hogy nem minden nap aggatunk bábékoszort a Posta nyakába. Igaz, most is csak egyetlen levélke érkezett, de azt máris átnyújtjuk. *Cserémyné Nemes Erzsébet* (Keresztút u. 13.) olvasónk több kérdésről ír, melyek közül legyünk szabad előre kiemelnem a címben szereplőnek címzett sorokat: a tavasszal vetette fel levelirőnk, hogy jó lenne, ha környékükre postaládát szerelnének fel, s a választ, ugyanerre akkoriban az volt, hogy elég a lakóknak az ami már eddig is ott van, ám mégsem maradt annyiban, mert mint levelirőnk közli, nemrégiben örömmel tapasztalták az arra lakók, hogy nemcsak postaládát kaptak, hanem ráadásul egy tker telefonfülkét is. Hogy mit jelent egy lakótelepen a nyilvános telefon, nem szükséges ecse-

teni. (Egyébként reméljük, nemcsak örülnek neki, vigyáznak is rá.) S ha már van telefonfülke, akkor lehet, hogy olvasónk fel tudja hívni a forgalmazót, miért nem lehet kapni az üzletekben *Gi-Texi* pelenkát, amely — mint olvasónk tapasztalta — sokkal alkalmasabb a mostanában kapthó, kifogásolható minőségű Dani pelenkánál. Leírta, hogy milyen hibája lehet egy pelenkának, de ezt nem tolmácsoljuk, rábizzuk az olvasóra. Az ott lakók érdeklődéssel figyelik, hogy a közelükben épült tizemeletes házak fogadószintjén dolgoznak a munkások a helyiségek kialakítását. Még nem tudják mi lesz, de nagyon örülnének, ha ételmezerbolt és esetleg tejítő, vagy minibusz — amely szesz- és dohánymentes — nyílna. Indokolja ezt még azzal is, hogy a közelben iskola van.

A hír igaz, de...

Ezúttal nem tudjuk a szokásos módon folytatni a közismert fordulatra épített anekdotát, miszerint a de után pontosan az ellenkezőjét mondjuk el, hanem itt valóban az szerepel *T. L. né dorozsmai olvasónk* levelében, hogy a helyi papírboltban egy bizonyos fajta papír, nevezetesen a lemosható méteres áru, több mint egy forinttal drágábban kapható, mint például Szegeden. Tőlünk kérdezi, hogyan lehetséges ez? Mi meg az Áfésztől. *Grácin Zsuzsa* áruforgalmi osztályvezető tájékoztatása szerint a dolog-

ban semmi szabálytalan nincs, ugyanis az említett áruféleség a szabadárú cikkek kategóriájába tartozik, s az adott bolt döntheti el, mennyit érjen, természetesen csak a tisztességes haszon keretei között. Vagyis valóban drágább a dorozsmai papír, de lehet, mert az idén nyár óta szerződésesen üzemeltetett boltban ez az üzletszabályzat megengedi. Bizunk benne, hogy az ilyen kérdések könnyen megválaszolhatók és „helyére tehetőek” kellő jószándékkal. Meg lehet kérdezni és illő tisztességgel tájékoztatni.

Ebadó

Özp. Németh Sándorné (Szatymaz, III. ker. 188.) az egyik tévéműsor kapcsán fogaott tollat, s persze nem műsorkritikát óhajt közölni, hanem az egyik adásban sugárzott, szerinte „kutyaelneves” riportra reagál. Ponto-

sabban ennek nyomán kérdezi, hogyan lehet, hogy a filmekben szereplő nyugdíjasnak nem kell kutyaadót fizetnie, neki viszont igen. Holott ő is nyugdíjas. Hogy is van ez a kutyaadó?

Búza utcai örömök

Dr. Szirtes Zoltán, a kis-kisalapszerzők Vöröskereszt elnöke az ottani változásokról ad tájékoztatást. „Már három év telt el azóta, hogy a kis-kisalapszerzők régi telepről új házakba költöztek át a lakók, a Búza utcában felépült épületekbe. Azóta napjaink boldogabbak telnek, az ünnepnapokat is már érdemes számon tartani. Úgy

érezzük, hogy egy ünnepnap a Mikulás-nap szebbé tételéhez sikerült hozzájárulnunk. A városi Vöröskereszt ajándékát osztottuk szét a családok között. A hasznos ruhadarabokat főleg a gyermekek és az idős emberek kapták. Aki ismerte a régi telepi körülményeket, az jóleső érzéssel állapítja meg, milyen jelentős változás történt. Mi-

A kisgyermekek tisztább járnak el az óvodába, iskolába, ahol egyre jobb eredményeket érnek el. Ezt mutatja az is, hogy a fogászati hónap alkalmával rendezett vetélkedőn a gyerekek szépen szerepeltek, helyezést értek el. Ezekhez a változásokhoz széles körű társadalmi összefogásra volt szükség és lesz szükség a további fejlődésük érdekében. A Vöröskereszt segítségével tisztasági napokat tartunk a Búza utcában. Havonta egyszer az egész utca lakói részére felvilágosító előadást tartok. Látogatásaim alkalmával egyes családokkal külön is elbeszélgetek — aktuális problémákról. A Búza utcában már vannak példamutatóan élő családok, és ezeknek a lakásukba jólesik bemenni és helyet foglalni. Reméljük, a többiek is követik példájukat, és gyermekeik mire felnőnek, már elfelejtik a régi telepet, csak a mesékben fognak emlékezni rá.”

Sorokban

Vecsernyés László (Kübeaháza, Mátyás u. 417.) a vasgyújtás vizontagságairól ír. Soraival azon túl, hogy egyetértünk, úgy gondoljuk, jobb, ha a MEH Vállalathoz fordul, elvégre érdeke kell, hogy legyen a minél eredményesebb átvétel. Ebben mi segítünk. Elküldjük a levelet. Balla István (Tarján 419.) nemrég közölt levelével kap-

csolatban írt szerkesztőségünkbe. Kérésére közöljük, a korábban nem idézett észrevételét, az Anna-kútnál levő ételmezerbolt előtti helyzetéről. „... Gyakori az is, hogy egyes járművek átmenő forgalom céljára veszik igénybe a területet a fürdő felé kanyarodásra, mivel a kereszteződésben erre nincs lehetőség.”

Válaszol az illetékes

A távhőszolgáltatással és a pótfités számlázásával kapcsolatban jelent meg december 5-i és 12-i Postaládánkban olvasói levél, Kovács Miklós, a Városgazdálkodási Vállalat igazgatója az alábbiakban ad választ az abban foglaltakra: „A november 18-i lapszámunkban a közlemények között megjelent, vállalatunk által közzétett értesítés, amelyben tájékoztattuk a lakosságot, hogy október 4-től 8-ig saját költségünkre próbafűtést tartottunk, ezt követően október 9-től 14-ig, néhány kivételtől eltekintve, 6 nap pótfitést számol az vállalat, mely a novemberi számlába kerül beépítésre. A hirdetésben „6 nap pótfités számlázás” helyett „6 nap próbafűtés számlázás” jelent meg.

Ez azonban nem jelentett alapvetően értelemszerű hibát, mert a közleményt továbbolvasva egyértelműen kiderült, hogy pótfitésről van szó. Az időközben beérkezett fűtési panaszokat kivizsgálva, egyes épületeknél díjmérséklést alkalmaztunk, amelyet azonban csak a decemberi számlákból tudunk levonni. A fűtési díj hatósági ár, és átalánydíjat csökkenteni csak abban az esetben tudunk, ha az előírt hőmérséklet nincs meg a lakásokban. Ezért a lakosság felé az a kérésünk, hogy a fűtési hiányosságot az észlelés napjaiban jelezze vállalatunknál, hogy a panaszt idejében ki tudjuk vizsgálni.”

Osszeállította: Igriczi Zsigmond

A Szarka meg a Csóka

Nem, nincs elírás a címben. Ugyanis valóban két lábiakról van szó, de nem ama szárnyasok, hanem emberek vannak a nevek mögött. A Sportfogadási és Lottóigazgatóság dolgozóinak munkája precizitást, pontosságot igényel. Ilyen megszállott, hű képviselője volt e munkának Szarka Albert bácsi, nemcsak nyugdíjazásáig, hanem utána szinte haláláig. Nem volt mindegy (ma sem), hogy a totót, lottót gyűjtő ládikókat hány óra hány perckor ürítették. Megtörténtéről pedig jegyzőkönyv készült. Tehát mindenképpen odafigyelést igényelt. E körutat pedig többnyire taxival tették meg.

kérjenek. Itt kezdődött az én szerepem; soros voltam, hát küldtek. Közben bizony alaposan felborult a menetrend. Érkezésemtől természetesen a megújulás volt várható. A saját haragjától megszabadulni akaró Szarka bácsi felém nyújtotta kezét: — Jó napot kívánok, Szarka vagyok. — Jó napot kívánok, Csóka vagyok — mondtam. Mint aki paraszat fogott, úgy eszedte el a kezem, s egy lépést tett hátra. Kihúzta magát, arcizmai megmerevedtek. Nyugalmozott tábornok tudtam így elképzelni, akinek arcán látszanak az évek barázdái, de meg nem adja magát még sorsának sem.

A hatvanas évek elején történt: annak rendje és módja szerint Szarka bácsi taxit kért meghatározott időre. El is indult az öreg Warszawa, de nem érkezett meg, illetve csak késéssel. Útközben ugyanis kisebb futójávitást végzett rajta vezetője. Szarka bácsi részére már elege nem jól kezdődött a munka. Alig tettek meg egy kilométert, újból rakoncátlanodni kezdett az öreg bártár, majd egészen felmondta a szolgálatot. Csak ez kellett Szarka bácsinak! A gépkocsivezetőnek is megvált a maga baja, így alaposan összeszórtak. Akkor még nem volt URH a kocsikban, így gyalog kellett megtenni a legközelebbi taxidrosztig az utat, hogy újabb kocsit

— Idefigyeljen maga... maga... — Csóka — segítettem ki. — ...maga pimasz fráter — folytatta. — De Szarka úr... — Ne mondjon semmit! Nem mondtam. A több mint 1 órás utat szóltanul tettük meg. A munka végzetével készpénzzel fizettél, én bélyegzővel ellátott hivatalos számlát adtam, melyen gondosan, szépen, olvashatóan tüntettem fel nevetem: Csóka Dániel taxi-gépkocsivezető. Akkor szóltanul távozott, de a következő héttől már csak engem volt hajlandó elfogadni a totó és lottó begyűjtéséhez. Szarka bácsi barátjává fogadott.

Csóka Dániel